

EGYENLŐSÉG

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Budapest, V. Akadémia-utca 7.
hová minden küldemény intézendő.

TÁRSADALMI HETILAP.
SZERKESZTI
FEKETE A.

Előfizetési feltételek:
Egész évre házhoz küldve 8 frt
Félévre. 4 "n
Negyedévre 2 "n
Egyes szám ára 16 kr.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Vigyázzatok!

Hát csak megvolt a világra szóló értekezlet és büszke öntudat tölti el az antiszemita keblét.

Az ország minden tájáról sereglettek össze a hívők, hogy bemutassák hódolatukat, hogy kitüntessék, mily óriási hatása volt a felhívásnak, melyet a központi bizottság küldözgetett szerteszét.

Maga az értekezlet közlönye sem meri százza tenni a megjelentek számát és így láthatjuk, hogy bizony nincs oka magát nagyra tartania annak a pártnak, melynek minden tagja üdvözítő szerepét játszaná.

Alig gyült egybe az értekezlet, máris két pártra szakadt. A mérsékelt ellenzéki és a negyvennyolcas pártra.

Persze, meg kell őrizni az elvi különállás szentségét; majd teljesen egybeolvadnak, ha eljön a választások ideje, mert bizony alighanem csupa nagyreményű képviselőjelölt az a néhány uri ember, ki érdemesnek tartotta az értekezleten megjelenni.

Azért, ha ez a nagyképi értekezlet nem is jöhet számba, ha kudarcza neveltséges és haragjától nincs is mit tartanunk, mégis csak figyelmeztetőül szolgáljon a zsidóságnak és az egész intelligens polgárságnak.

Szégyenpir égett arcunkon, midőn az utolsó választások alkalmával hírt vettük az antiszemita megválasztásának, tudtuk, hogy az egész művelt, felvilágosodott világ elszörnyedve tekint felénk és fejcsóválva mond barbár népségnek, melyet kigyógyítani nem lehet.

Ama iszonyu vád miatt keletkezett per szégyenfolt hazánk becsületes hírn. A föld minden részében hirhették az ország, mely a tizenkilencedik században is hisz boszorkánypörökben, sajnálták a védőket, kiknek olyannyira hitvány pszichológusnak kitéve kellett sikra szállniok oly ügyért, melynek igazságában kételkedni arculcsapása volt korunknak, megvetették a vádlókat, kik diadalmas érzettel lesték a halálítéletet.

A per kimenetele valahogyan helyreállította a

becsületet és már reméltük, hogy mindennek vége, mikor tizenhét antiszemita képviselőt láttunk, mint foglalják helyeiket a törvényhozók soraiban.

Nem számukat sokaljuk, mert hasonló szegyenünk lett volna, ha tíz, ha öt, vagy csak egy embert választottak is volna képviselőnek azért, mert megfogadta, hogy üldözni fogja a zsidókat, majd oda-hat, — és azt komolyan mondogatta — hogy Palesztinába kergessék az izraelita lakosságot.

A jó Isten tudja, hogy miért verte meg áldott népünket vaksággal, hogy miért választottak józan, derék polgártársaink olyanokat, kiknek egész érdekük, hogy tudnak izgatni, bujtogatni, hogy tudnak a nép szájaize szerint — beszélni.

S most megint közelegnek a választások. A képviselők lázas sietséggel készülnek a küzdelemre. Az utolsó ülészaknak nagy részében fogják magukat és választóikat előkészíteni.

Figyelemmel kísérjük a dolgot.

De ügyeljete ti is, polgártársak, örködjete ti is imádott hazánk hire, becsülete felett. Ne engedjete, hogy bepizkítsák a szabadság honát a szellemi rab-ság-undok szemetével, ne türjete, hogy aláássák a nép boldogságát, a hon jólétét.

Hassatok ti is közre, beszéljete, tegyete, mert szorul ékesszólástokra, karjaitok szilárdságára a haza, vigyázzatok, mert veszélyben forog, mi előttetek leg-szentebb legyen: A vallás és mindenekfelett a föld, melyen élte, melynek kenyerét eszite. Megtámadják becsületét Magyarországnak, védelmezzete.

A választásokhoz.

Ámbár még jó hosszú idő választ el bennünket a képviselőválasztásoktól, a mozgalom mindazonáltal az antiszemita részéről már megindult. Köszönettel tartozunk nekik, hogy a mi figyelmünket is e kiváló fontosságú tárgyra terelték, mert a jövő választások ugy reánk, mint az egész országra nézve az előzőknél sokkal nagyobb érdekűek, mint-hogy a mandatumok ezentul nem három, hanem öt évre szólanak. A nép, mely mindig élt ezen alkotmány-biztosította jogával, az idén ezt kétszeres érdekléssel fogja tenni

szintügy kétszeresek lesznek az egyes jelöltek alkotmányos költségei", mint a korteskedések eredményei: A bevért fejek száma.

De a jövő választások bennünket egészen más oldalról érdekelnek, annyival is inkább, mert az antiszemita már munkához láttak s munkájuk kettőzött erővel fogja az aláaknázás és félrevezetés tüzét szítani s így kell, hogy a mi küzdelmünk is kettőzött legyen.

Előre látjuk a küzdelem nehézségét. Nehéz lesz, mert mi csak válogatott eszközökkel: A jog és méltányosság adta fegyverekkel küzdünk, míg elleneink e fegyvereket nem ismerve, olyanokkal élnek, miket tisztességes ember csak aljasoknak nemteleneknek deklarálnak. De ez nekik mindegy.

De féltő, hogy sokszor a nemtelen eszközök diadal-maskodnak a jog és igazság szolgáltatta fegyvereken.

Ettől ne féljünk! Ha úgy is lenne a dolog, e diadal nem lehet tartós, végre is a jog- és igazságé lenne a győzelem. E tudat vigaszunk, ez fokozza bátorságunkat, ez aczélozza idegeinket, ez növeszti kitartásunkat a nehéz küzdelemben és e tudat vezet is majd diadalra bennünket.

Annál dicsőbb, annál megnyugtatóbb lesz a győzelem, minél nehezebb volt a küzdelem.

Hogy pedig nehéz küzdelemre van kilátásunk, azt a fentebb mondottakon kívül jobban igazolja azon körülmény, hogy elleneink már megmozdultak. Megmozdultak már akkor, midőn arra még más párt nem is gondol. Ez óvatos előrelátásunk legbiztosabb jele gyengeségüknek. Érzik ők jól ezt, még jobban érzik ők haszontalanságukat, tudják, hogy hosszú idő kell reá, hogy a talajt előkészítve, azt gaz céljaik és még gazabb tetteik mezejévé változtathassák.

Tehetetlenségük tudatában már most kezdenek dolgozni, egyesülni, már most bontják ki zászlójukat, melyre jelszóul a társadalmi rend felforgatása van írva. Hogy más céljuk nincs, megmutatá a közel múlt s meg fogja mutatni a közel jövő. Céljaikat illető minden eset, minden alkalom állításunk mellett bizonyít.

Lesz alkalmunk hallhatni majd beszédeket, melyek a legkomolyabb ember előtt is nevetségesek. Nevetséges azon együgyűség, azon naivság, melylyel aljas céljaikat palástolni akarják. Valóban épületes dolog ezen embereket hallani elvekről beszélni, kik előtt jellem és becület csak valami homályos eszű idealistának való.

Kérdezzük csak meg ezen embereket tetteik rugói felől. Egész orcátlansággal fogják az elvet hangoztatni. Persze ebben igazuk van, mert náluk az elv mögött az önérdék magaslik ki, náluk az elv csak alárendeltje az önérdéknek.

És e szellemben prédikálnak annak a szegény „Isten adta népnek“, e szellemben vezetik azt a szegény műveletlen tömeget félre. Szándékosan hangsúlyozzuk, hogy műveletlen tömeg, mert a műveltebb osztály utálatlaltal s megvetéssel fordulnak el az ily kéteshirű emberektől, azoknak lelkében nem verhet már gyökeret e lelketlen bujtogatók által hangoztatott nézetek, ott a józan

gondolkodás uralkodik, mely élesen tudja a jót a rossztól megkülönböztetni.

De a műveletlen tömegnél nem így van. Annak lelke már ugyanis a natura a rosszra, a félszegre hajlik, csak lelketlen demagog kell, hogy ezen szunnyadó érzelmeket felébresztve azokat izgatva érvényre juttassa. A tömeg a pénznek csak egyik felét nézi és pedig azt, mely jobban tetszik, hogy honnan ered, s hova vezethet, az már nem az ő dolga.

Ezek megfontolása után már eleve konstatálhatjuk, hogy az antiszemita táborban művelt, józan gondolkodásu alig lesz.

Azért igen helyes — mint már e lap egy ízben hangoztatta — ha a zsidóság a vidék intelligenciájával egyesül az antiszemitizmus legyőzésére.

Kötelességet vélünk teljesíteni, midőn hitsorsosainkat már eleve figyelmeztetjük a választásokra és annak mozgalmaira.

Kisérjék ezen mozgalmakat figyelemmel, mutassanak rá az antiszemita nemtelen fegyvereire, a társadalmat aláaknázó és népet félrevezető munkájára s álcázzák le a képmutatókat!

Mi résen leszünk!

Lévay Dezső.

A zsidóság a világirodalomban.

Irta: Stein Lajos.

A zsidó irodalomnak világraszóló jelentőségéhez nem fér a legkisebb kétség, még azok részéről sem, kik már hivatásszerűleg sietnek ósárolni mindazt, a mi Isten választott népének tagjaitól ered, legyen az bármily magas, dicső és fenséges, legyen az aesthetikailag bármily szép és tökéletes, legyen az gyakorlatilag bármily helyes, alapos, sőt nélkülözhetetlen. Legnagyobb ellenségünk sem fogja tagadhatni, hogy a legmagasabb társadalmi és theologiai eszmék a világ legnagyobb szerű művében, a szentírásban foglaltnak és hogy az határozottan a hajdan Istentől ihletett zsidó szellemnek terméke. Azok, kik minden aesthetikai érzéket tőlünk megtagadni szerettek volna, talán csak nem állithatják, hogy a világirodalom legmagasabb röptü himnuszai a héberek; — s hogy az emberiség bölcseszétének fejlődésére a zsidóság mily befolyással volt, erre nézve a Mózes-triász elég bizonyíték (Mózes a zsidó nép „tanítója“, Maimonides és Mendelssohn). Mai fejtegetésünk azonban nem a zsidó irodalomra (bár ennek tanulmányozását sem ajánlhatjuk eléggé az ifjúságnak), hanem a világirodalomra vonatkozik, arra t. i., hogy zsidó írók mily állást foglalnak el a nem-zsidó irodalomban, és hogy nem-zsidó írók a zsidóságra vonatkozó irodalomban mily állásponttal bírnak.

Hogy a világirodalom a zsidóságnak mily rendkívül sokat köszönhet, azon nagy férfiak példája bizonyítja legjobban, kik a zsidóság termékeny talaján növelkedve és fejlődve, a zsidóság eszméivel táplálkozva, szerezték meg azt a fényt, melyet aztán mint valódi csillagok lövelltek szemképráztatva szerte az irodalom egén, azon nép irodal-

maén, melynek kebelébe éppen a vak véletlen hozta őket, a mely népnek ők legdrágább kincseiket, szellemök termékeit — az írónak ugyszólván szive vérét — áldozták, s a mely nép azért mindig kész volt így szólni: „hisz ez nem tartozik hozzánk, ez idegen, ez zsidó.“

Szemünkre szokták vetni a kozmopolitizmust, a hazátlanságot, nemzetietlenséget, s talán nem minden alap nélkül. De vajjon kik tettek azzá bennünket? s vajjon kiknek van legkevesebb okuk panaszkodni ez ellen? Bizonyára azon nemzeteknek, kik e kozmopolitizmusból hasznot húztak, abból t. i., hogy a zsidó saját nemzetiségének, irodalmának ápolásáról lemondott s másnak szentelte magát! Sajnos körülmény még manapság is az, hogy a legkevesebb zsidó ismeri irodalmunk remek alkotásait s a nevelés e tekintetben folyton hanyatlak. Szép feladatot végez a „Magyar Zsidó Ifjuság Lapja“ akkor, midőn egyes fordítása által teszi megközelíthetőleg élvezhetőkké ama remek termékeket.

Térjünk tehát vissza oda, a honnan kiindultunk. Minden időben megvoltak az egyes nemzeteknél az ugynevezett zsidó írók, kik zsidó fajból származván, a különböző irodalmakban ritka sikerrel léptek föl. Mért itt hosszabban bizonyítgatni és példákkal támogatni azt, a mit úgy sem vonhat kétségbe senki, hacsak a fajgyűlölet ragályos nyavalyája szájalomra méltó vakságra nem kárhözattatta. Említsük-e újra Maimonidest, a középkori bölcsét, orvostudomány, mennyiségtan stb. e rendkívüli tudományosságú szószólóját, kinek az arabs irodalom is köszönhet annyit, mint a zsidó nép? Említsük-e Spinozát, a világ legmélyebbre ható lángszellemét, kiről Kohut oly szépen mondja: „A zsidóság termékeny méhe ismét egy óriás szellemet szült, mely a világi visszasságait és tévelygéseit alaposan gyógyítani, az ég és föld, vagy test és szellem közötti összefüggést mélyebben megismertetni, egy második Ábrahámként a világ bálványait, melyek előtt félelem és gondolat tunyaság közt porban fetrengtek, széttördelni vállalkozott.“ Említsük-e Mendelssohnt, az önképzés által a szellemi-műveltség oly óriási magaslatára fölemelkedett bölcsészt, a ujkor Sokratesét, ki az ujkor nagy filosofusai (Kant és Abt) ellenében nyerte a babért egy bölcselői versenyben s kit a német irodalom egyik legnagyobb és legfőnkeltbb embere, Lessing, meghitt barátjának választott?

Említsük-e Heinét és Börnét, a német szépirodalom ezen két csodás üdeségű és eredetiségűheroszát, az „Ifju Németország“ vezérférfiit?

Saphirt az elmésség fölülmulhatatlan mesterét, a német hirlapirodalom e kiváló korifeusát? Frankl Lajos Ágostot, az érdemekben megöszült agg költőt, a zsidó nemzet érzelmeinek e közvetlen kifejezőjét? Vagy talán a mi irodalmunkban keressünk példákat? Ime a nemzet jelenleg élő költőinek két nevezetes alakja, Dóczy Lajos és Kiss József, a dráma és a kisebbszerű epika terén. Nem-e ép az előbbi az, ki a magyar drámát a külföld egyik legjelesb színpadán a Bécsi „Burg“-színháznál, oly kedvező színben tüntette föl, s nem-e az utóbbi az, ki a legma-

gyarabb költőnek, halhatatlan Arany Jánosnak költészeti modorát annak kedvelt műfaja, a ballada terén legnagyobb sikerrel utánozza összes epigon-költőink közül? Ime a magyar komoly politikai és humorisztikus, szépirodalmi hirlapirodalom két jeles képviselője: Falk és Ágai. Ime légiói! már a magyar-zsidó egyházi szónoklatoknak ugy, mint más nemzeteknél. Ime a felserdülő ifjuság hány meg hány tagja szenteli magát a magyar hirlap- és egyéb irodalomnak, s hogy nem csekély sikerrel, bizonyítja azon körülmény, hogy a zsidógyűlölők már ellenök is szítanak; ez pedig ránk nézve mindig csak szép jel lehet! A magyar-zsidó érdekeknek mér két folyóiratuk is van a külföldi mintájára, az „Egyenlőség“ és a „Magyar-Zsidó Ifjuság Lapja“ s mindkettő a zsidóság magyarosításában szép munkásságot s meglehető sikert tüntet föl.

Ezzel egyik feladatát dolgozatunknak megoldottuk, térjünk át a másokra, mely nem kevésbé fontos az előzőnél, mert benne akarjuk megmutatni azt, hogy a nem zsidó nagy írók hogyan fogták föl azt a kérdést, mely ujabban — sajnos — ismét oly sok kellemetlenségünknek volt okozója.

Nines szándékunk itt fölkarolni mindazt, a mit jeles írók a zsidók mellett vagy ellen irtak, hisz ez kötetekre menne, a nélkül, hogy a tárgy ki volna meritve, — csak a legfeltünőbbre akarunk szorítkozni. A német dráma-irodalom alapvető heroszát, Lessinget, illet itt meg határozottan az elsőség, mert ő írta meg ama nagyszerű drámai költsményt, mely az egész világirodalomban ritkítja párját, mondhatnók: páratlan, s mely nagy szerzőjének mély esztét és ítélőképességét, érző kedélyét és fenkölt, az egész emberiség javáért hön dobogó szivét egész megfoghatatlan óriásiságában tünteti föl előttünk. Mindenki tudhatja, hogy a „Bölcs Náthán“-ról van a szó. Gondoljuk el, hogy az elnyomatás e szomorú korában, a 18. században, melynek visszás társadalmi állapotára okvetlenül egy oly világotrendítő eseményeknek kellett bekövetkeznie, mint a nagy francia forradalom, s melynek felvilágosodottabb fejedelme. N. Frigyes is elég szűkkeblű volt arra nézve, hogy a berlini akadémiának választását, mert a zsidó Mendelssonra esett, nem erősítette meg; — gondoljuk el, hogy e korban föllép egy ifju, lángeszű tudós és költő és elzengi a humanizmus magasztos énekét, mint a „Bölcs Náthán“-t nevezni szokták, azon otromba megtámadtatások daczára, melyekkel egy előbbi művét („Die Juden“) fogadta a kritika: azért, mert benne egy zsidónak nemes jellemet mert tulajdonítani, — s ha ezt elgondoljuk, a hódolat és hála érzelmeit lehetetlen elnyomnunk lelkünkben a nagy férfiu iránt. Némelyek álltják, hogy barátja, Mendelssohn, szolgált neki mintaképül a Náthán jellemének megalakításánál; minden esetre tény az, hogy e nagy zsidónak jó része van a mű megalkotásában, melyre ennélfogva kétszeresen büszkék lehetünk.

Ha még több ily jeles férfiu példáját óhajtjuk a német irodalomban, tekintsük annak két leghatalmasabb alakját, Göthét és Schillert; mindkettő nyilatkozott a zsidóságról és pedig mellette. Göthe a „Wilhelm Meister“

czimü regényben, csak közbevetőleg; Schiller pedig ama szép értekezésében („Die Sendung des Moses“), mely a legujabb kor bölcséletének oly szép és világos képét adja s melyet e sorokkal vezet be: „A zsidó államnak Mózes által való megalapíttatása egyik a legemlékezetesebb eseményeknek, melyeket a történelem fentartott; fontos az ész ereje által, mely létesíté, még fontosabb a világra történt hatása által, mely maig fönmaradt. Két vallás, melyek a világ legnagyobb részére kiterjednek, a kereszténység és az izlam, a héber vallásban birják alapjokat, mely nélkül kereszténység és korán sohasem létezett volna.“ — Klopstock a Szinai és Golgotha czimü szép ódában kapcsolja össze a kereszténység és zsidóság leglényegesebb mozzanatait.

Ugyanily nevezetes példákat nyújt a francia irodalom is. A leghatalmassabb alkotás a regényirodalom terén: „A bolygó zsidó“ Suenok ezen, humanizmustól annyira áthatott műve legjobb bizonyíték erre, hol főleg a jezsuitismusnak hajmeresztő kihágásait megható ellentétbe állítja az öreg Sámuel zsidó ritka becsületességü családjával. Hugó Viktor, e századnak tán leggeniálisabb költője. számos költeményében örökítette meg e tekintetben fenkölt gondolkozását, például a „Moise sauvé des eaux“ címűben.

Tekintsük csak az angol irodalmat. Ennek határozottan legnagyobb alakja, kit sokan — nem alaptalanul — neveznek a világ elsőrangú költőjének: Shakespeare, a dráma király. Az antiszemitizmus gyakran használta föl már Sheakespeare egyik drámáját, a „Velencei kalmár-t“, fegyverül ellenünk. Ez azonban csak konok gyűlöletről, félszeg felfogásról vagy aesthetikai tudatlanságról tesz bizonyosságot. Igen szépen védi ezen badar vád ellen Shakespearét (mert őt, nem minket kell ily magtámadtatás ellen védelmezni) egy jeles író: Koch, kinek érdekes cikkéből nem árthat a következőket reprodukálni: „Balgaság Shakespearenek oly szándékot tulajdonítani e darabnál, mintha a zsidók emánczipációja mellett küzdene, ez korával ellenkeznek. Ő Shylockot nem komikai, hanem tragikai személynek teremté, mint Ihering mondja: „Sorsának hatalmas tragikumuma nem azon nyugszik, hogy a jogot megtagadják tőle, hanem inkább azon, hogy ő hisz az igazságszolgáltatásban, ő, a középkori zsidó, mintha csak — így lehetne mondani — keresztény volna. Látható tehát, hogy a britt szellemóriás nem ellenünk küzdött, hanem inkább mellettünk, persze lassan mint a 16—17. század eszméi engedték. — Az angol irodalomnak másodrangú csillaga, Byron, is nyilatkozott a zsidóságról „héber melódiá“-ban, melynek 23 gyöngyörű költeményből állanak s ezek közül talán legszebb a „Sirjatok a népért“ czimü, hol siratja a népet, mely Bábelt uralta, melynek országa álmom, oltára rom s végre e megrendítő szavakban tör ki:

„Galambnak fészke, vadnak berke lám.
De Izraelé már a sir csupán.“

A többi európai népek irodalmait mellőzve, még csak a mienkről emlékezzünk meg egész röviden. Eötvös József bárót illeti itt meg az elsőség, mert ő volt azon férfiú,

ki a zsidók egyenjogúsításának ügyét hathatós irodalmi és szónoki működése által megvalósította, örök hálát érdemelvén ki ezáltal nem csak részünkről, de a haza s a nemzet részéről is, mert ez által a munkás zsidó polgárok ezreit vezette vissza a szeretett hon keblére. Több helyütt fejezte ki ebbeli eszméit és érzelmeit, főleg 1867-iki parlamenti szónoklataiban és például a „Falu jegyzője“-ben, melynek idevágó, gyöngyörű részletét csak helyszűke miatt nem közölhetjük itt. A mi a magyar költő királynak, Vörösmartynak véleményét illeti, ezt e szavai elléggé tolmácsolják: „Nem lehet nagyobb gúny a hirdetett szabadság és egyenlőség ellen, mint azon gyűlölet és düh, melylyel a zsidó népet világszerte, de főleg hazánkban üldözik.“ Jókai, a ma élő magyar költők legkedveltebbike, több regényében szerepeltet zsidókat, kik valódi példaképei a józanságnak és becsületességnek, például: „A kőszívű ember fiai“-ban. Szigligetinek „A zsidó“ és Lukácsnak „A zsidó honvéd“ czimü drámai szintén itt említenők. Számos a példa, de mindenre ki nem terjeszkedhetünk e keskeny terjedelemben.

S így fejtegetésünket ily vázlatos alakban befejezván, pillantsunk vissza, mit e sorokban elmondtunk, s vonjuk belőle a tanulságot. Minden időben, minden népnél, minden viszontagságok és ellentörekvések daczára voltak egyes lángelméjű férfaink, kik nagy tehetséggel és erős akarattal kivívták magoknak a helyet, melyet megérdemeltek, s ezáltal nemzetöknek, hitöknek s az emberiségnek nem csekély hasznot hajtottak. Ezen férfiak legyenek vezérlő csillagaink azon sötétségben, hová előítélet, babona, félszégesség juttatták az emberiséget; ők legyenek példáink abban, hogy az embernek végső célja nem saját kényelme, jóléte, hanem ennél sokkal magaszosabb, az tudniillik, hogy a hon, a hit és az emberiség oltárán áldozzon. Anyagilag teszik ezt azok, kik tehetik, mi azonban, kiket az ég a földi javak helyett szellemiakkal áldott meg, csupán elménk termékeit áldozzuk fel a haza felvirágoztatásának céljára!

Hass, alkoss, gyarapíts, s a haza fényre derül!

M. Zs. J. L.

Levelezés.

S z a k a d á s o k.

Homonán 1886. nov. 4.

Tek. szerkesztőség! Homonán' már egy fél év óta pártvillongások uralkodnak a hitközségben. Ugyanis felkekedett egynehány zavargó tag és keresztülvitte, hogy K. Ch. elnöknek megválasztassék. K. Ch., a kinek veszedő természete van, nem való elnöknek. Előbb Spiegel B. volt az elnök, a ki oly sok érdemet szerzett magának a zsidóság ügyei körül, hogy évek óta mindig egyhangulag megválasztották. Ezen állapot azonban nem tetszett azoknak, a kik a zavarosban halászni akarnak, szövetkeztek tehát és miután minden jóra való tag távol maradt, keresztül is vitték, hogy K. Ch. elnöknek megválasztatott. A ózaneszüek csak túrték, skandalumot provokálni nem akar-

ván. Az utóbbi ünnepek alatt azonban W. L. alelnök oly botrányt idézett elő, miszerint jónak látták e türhetetlen állapotoknak véget vetni. Meg is történt, hogy ez ujonnan felburjánzott elnökség megsemmisített és a régi visszahelyezett méltóságába. Új választás lesz most; vajha egyesülnének valamennyien, hogy a régi elnökséget istápolják és megerősítsék. Annál inkább várható, hogy a béke helyre fog állani, miután a rabbi, a ki — mellesleg megjegyezve — e mozgalomnak főindítója vala, Kisvárdára elmegy. Várható tehát, hogy a régi józanság fog túlsúlyra vergődni.

TÁRCZA

Salamon.

II.

A békákba vert Asmodej ezután Salamon minden kívánságának eleget tenni volt kénytelen s így történt az, hogy Salamon fényben, gazdagságban felülmúlt minden képzeletet.

Azonban a kincsek számával nőttön nőtt Salamon kincsszomja is, melynek nép és király egyaránt vallották kárát. Salamon folyton folyvást szebbet, nagyszerűbbet, ragyogóbbat követelt Asmodejtól, elannyira, hogy végre önönmaga sem tudta, hogy mivel gazdagíthatná kincstárát. Ekkor történt, hogy Asmodej így szólt a királyhoz:

— Add meg, nagy király, korlátban szabadságomat, és meg fogom neked szerezni a csodapálcát, melylyel az egész világot, eget és földet, újjá teremtheted, melynek segítségével teremtő-szellemmé válsz.

Az istenfélő Salamonban nagyobb volt a hiú vágy, hogy egyenrangúnak nevezhesse magát a hatalmas, egyetlen Istennel és ezt meg is bűnhődte. Ugyanis megszabadítva a ravasz Asmodejt békóitól, ez alázatosságot színelve, a pálcza keresésének ürügye alatt kiment a mezőre, hogy szabad erejét összeszedje és éjjel Salamonhoz visszalopódzott, megragadta az alvó királyt és denevér szárnyán elvitte ezer mértföldnyire Jeruzsálemtől; itt letette és felvéve Salamon alakját, visszatért a királyi palotába.

Felébredt nagy Salamon és szemétdombon találta magát, megfosztva országától, szép palotájától, fényes öltözetétől; szemeit dörzsölte, azt hívén, hogy álmodik, de bizony csak a sivár, könyörületlen való terült el szemei előtt; nem volt képes felfogni helyzetét, kiáltozott rab-szolgái után, hogy segítsék ki az ágyból, hozzanak illatszereket, hogy lábait moshassa, hordják fel a reggeli étkeket. S mit feleltek erre a szolgálknak vélt lakósok, — kinevették, sárral dobálták a fekhelyéről nem mozduló „kolduskirályt“.

Lassan-lassan magához tért Salamon és kezdte belátni, hogy önmaga volt oka szégyenteljes állapotának; önkéntelenül csodagyűrűjéhez kapott, hogy szellemeit megidézzék s ime, mit kellett tapasztalnia, a csalárd Asmodej elrabolta ezt is.

Ekkor hangosan zokogott a sokaság jelenlétében: Oh, miért voltam oly telhetetlen; miért tértem le Istennek igaz ösvényéről; hogyan akarhattam a hatalmas Istennel, alkotómmal, én, tehetetlen por. — vetekedni.

Ez utóbbi gondolat egyszersmind vigasztalta is. Hiszen pornak születtem és ha embertársaim fölött bármily magasan állottam is, ha bármily mélyre süllyedtem a szédületes magasságról, Istennem ellen elkövetett vétkem

által én magam taszítottam magamat e mélységbe. De ez alacsony szolgaságban meg akarom tartani minden parancsolatodat, hatalmas, igazságos Isten, és ha tetszeni fog neked sorsomat valaha jobbra fordítani, nem fogok többé ily vétkes gondolatokra vetemedni.

Megkönnyebbülten kelt fel ekkor a szerencsétlen Salamon piszkos fekhelyéről s nem ügyelve az emberek gúnyszavaira, megindult a város felé, hogy elcsigázott, kiéhezett testét könyöradományokkal felüditse. Napokon át élt jótékony emberek alamizsnáiból. Egy Khanina nevű anyóka különösen megkedvelte a rongyos ruházatú, de nemes arczszabású férfiut, s megengedte a bolyongó királynak, hogy konyháján töltsen az éjszakákat, sőt kérte, hogy maradjon örökre házában ő csak azt kéri viszonzásul, hogy nyujtszon neki segédkezet a házi tennivalóknál, a mosás-főzésnél. Salamon tehát ily alacsony munkát volt kénytelen végezni, hogy életét fentarthassa.

Egy alkalommal felfedezte Salamon Khaninának ki voltát, és az asszony, értesülve a körülményekről is, melyek között Isten Salamont saját vétkenél fogva ennyire sujtotta, leborult a bűnbánó király előtt s így szólt:

— Szegény király, miért nem mégy vissza Jeruzsálembe, hogy szent hivatásodat továbbra betöltsed, oh, miért nem szóltál előbb, hogy ezt eszedbe juttathattam volna. Látod, a zsidó nép már sinyli hiányodat; hirlik, hogy a nagy Salamon király egészen el van cserélve; a régi bölcsesség helyébe vad indulat, bosszuvágy lépett; halálos büntetések mindennapiak, sógoromnak, Berkiachnak, el kellett menekülnie udvarából, mert — mint udvari szakács — tisztátlan állatot nem akart elkészíteni a király számára; bizonyára fejét vették volna szegénynek, de most Amon királyánál biztonságban van, hála a Mindenhatónak. Tudom hát, hogy miért oly Istentelen a mostani király, tudom, hogy miért nem látható sehol Asmodej — pedig ott van mindenki szeme előtt és ámitja a népet, szentségteleníti a trónt.

Salamon szívére vette az okos szót és tulajdonképen csak most eszmélt.

Most már minden felvilágosodott szemei előtt. Érzékeny búcsút vett az értelmes jó Khaninától és megkérdezve mindenütt az utat Jeruzsálem felé, hosszú fáradtságos gyalogolás után megérkezett a fővárosba és egyenesen palotájának tartott.

Midőn a palota portájára lépett, elébe jött az új szakács, Asmodejnek czimbórája, ki utját állotta Salamonnak. Asmodej ugyanis már távolról megismerte Salamont a palota erkélyéről és elrendelte szakácsának, hogy ölje meg e „nyomorult koldust“, ki elég vakmerő, hogy a szent palota küszöbére lép.

— Mit akarsz itt — szólt a szakács Salamonhoz — hogy merészelsz a király portájának szentségtelenítésére vetemedni?

— Én vagyok az igazi király, a trónon egy alávaló hitszegő ül, ki engem megfosztott hatalmamtól. Hogyan kerülsz különben te ide, hiszen tenéked börtönben a helyed, hiszen te vagy az a gyilkos...

Ekkor meglátta Salamon a gyilkos kezében a tört, mely az ő megöletésére volt szánva; a szakács szívébe akarta épen döfni a királynak, midőn ez megragadva a gyilkost, egy csapással földre terítette, s mig az elájultnak felélesztésére elősiettek, épen elég ideje volt Salamonnak, hogy elmeneküljön az üldöztetés elől a közeli erdőbe és itt gyökerekből volt kénytelen eltengődni majd öt napig, mig végre egy jó gondolat villant meg agyában: a jó Khanina sógorára, a szintén elmenekült Berkiachra gondolt, eszébe jutott az, a mit az anyóka mondott, hogy Amonban van az ő előbbi hú szakácsa; ez majd csak

ráismer és utját egyengeti trónjának ismét való elfoglalására. Amint kigondolta, úgy végre is hajtotta tervét; elment Amonba, a királyi palotát megkereste és az udvari szakácshoz, egykori szolgájához ment. Berkiach nem ismert királyára, ki így szólt hozzá:

— Uram, nem fogadnál el segédnek magad mellé? nézd, mily nyomorban vagyok; éhen kell halnom, ha ily módon nem szerezem kenyeremet.

— Hát erre mint gondolhatsz, mond amaz szeliden, hiszen ez a hivatal sokkal fényesebb, semhogy oly ronyos ember elvállalhatná és különben is kellene már valahogyan értened a mesterséghez.

— Hogy rongyos vagyok, igaz, de e fényes hivatal fényesen ruházhat is majd és a mi a mesterséget illeti, ahhoz már mondhatom, jól értek, mert sógornődnél, Khaninánál volt alkalmam azt gyakorolni.

— Ah úgy! aztán hogy mint van a jó Khanina? kellemesen tölti-e öreg napjait, miért nem tudósít engem hogylétéről?

Ily s hasonló kérdéseket intézett ekkor a megörvendtetett szakács Salamonhoz, a ki ennek szintén örvendhetett, mert már biztosítva volt a felől, hogy a szakács felfogadja. Ugy is történt; a hatalmas király szakácsává lett Amon királyának.

Salamon nemsokára egyenrangúvá lett Berkiachchal, ki öreg letére már nem igen volt képes dolgozni; egy alkalommal így szólt Salamonhoz:

— Salamon fiam, tudod tán, hogy azelőtt nagy névrokodnál, a hatalmas Salamon királynál szolgáltam.

— Tudom

— De azt nem tudod róla, a mit én. Jöjj közelebb, hogy meg ne hallja senki: A mi nagy királyunk már régen meghalt, mert megölte a gonosz szellem, Asmodej, és a király alakját magára öltve a nép fölött uralkodik és örökké fog uralkodni, ha az igazság nem győz fölötte, ha Isten nem küld ellene méltó harczost, ki a trónust betölteni képes leend. Meglestem én a gonosz démont, láttam, hogy éjjel nesztelen kiröpül a szabadba és ott minden képzelhető gonosszágot követ el; a lábait soh' sem mosatja, mert azok régi alakjukban megmaradtak és így elárulnak. Különbén épen úgy öltözködik, mint Salamon; de koronáját és gyűrűjét sohasem ölthette magára, koronáját azért nem, mert az mázsaként nyomja fejét és gyűrűje lángot vett ujján. A koronát mindig maga után viteti, gyűrűjét pedig nekem adta, ezzel is gonoszat czélozva; ugyanis biztosítani akarta magát az elől, hogy mit sem kövessék el ellene, mert a gyűrű által megidézett szellemek mind az ő szolgálatában állanak. Oh, ha fiatal volnék, majd mégis letaszitanám a gazt szent trónunkról, de lásd, öreg vagyok s azért neked adom át a csodagyűrűt; kísértsd meg Isten segélyével küzdeni a gonosz ellen.

Képzeltető, mint örült ennek Salamon.

— Add ide a gyűrűt — mondá.

Megkapta. Végre ismét birtokába jutott e nagy földi kincsének; hálaímát rebegett az Uristenhez és azután megidézte a leghatalmasabb szellemet, mondva neki:

— Szerezd meg előbbi ruháimat, ékeimet, koronámat!

Hatalmas dördülés volt a válasz és Salamon teljes fényében állott egykori szakácsa előtt.

Ez sokáig mereven nézte a maga előtt történőket és midőn a nagy királyt fejedelmi pompájában ragyogni látta, leborult előtte, átkarolta térdeit és töredezett hangon rebege:

— Átkozott legyen, ki ellened tört, oh, én uram, királyom.

Salamon pedig elment a synhedrionba. Biboros ruhá-

ban, koronával fején lépett a tanács elé. A hű szakács megszerezte neki uralma jelvényeit.

Asmodej épen kegyetlen ítéletet mondott, midőn belépett a király. Iszonyuan felkiáltott. A bölcsek felismerék igazi királyukat; Asmodejre rontottak és megkötötték.

— Üdv a királynak! kiálták feléje.

Salamon pedig elfoglalta a trónt, visszavette Asmodejtól az elrabolt hatalmat és a rossz szellemet szabadon bocsátotta.

Sokáig uralkodott még és halhatatlan lett emlékezete.

K—r M.

H I R E K

— **A pesti izr. hitközség** m. hó 31-én délelőtt 10 órakor ejtette meg az előljáróság és a választmány választását, melynek eredménye a következő: Elnök: **W a h r m a n n** Mór országgyűlési képviselő, szertartási elnök: **D e u t s c h** Sámuel, játékonysági előljáró: **A d l e r** Lajos, iskolai előljáró: **S c h w e i g e r** Márton, pénztári előljáró: **S t r a s s e r** Alajos, gazdasági előljáró: **N a g e l** Ármin. A választmány a következőképen alakult meg: **A d l e r** Mór, **A t l a s** Samu, **B r ü l l** Ármin, **B r ü l l** Ignác dr., **B r ü l l** Miksa lovag, **B l o c h** Mór, **B ö k e** Gyula, dr. **B a u m g a r t e n** Lajos, hatvani **D e u t s c h** Bernát, **D e u t s c h** Jakab, **D e u t s c h** Simon, **F l e i s c h l** József, **F a r k a s** Emil dr., **F r e u n d** Vilmos, **F r i e d m a n n** Bernát dr., **F l e i s c h m a n n** Ede, **G r ü n b a u m** Miksa, **K o h n e r** Zsigmond, **K e p p i c h** Lipót, **K u n e w a l d e r** M. L., **K r a u s s** Lajos, **L ö w y** Mór, **M a e r l e** Márk, **M a n d e l** Ignác, **M e z e y** Mór dr., **M ü n z** Sámuel, **N e m é n y i** Ambrus dr., **N e u s t a d t** Gusztáv, **N e u w e l t** Ármin, **P f e i f f e r** József dr., **S c h l e s i n g e r** Ignác, **S c h ö n b e r g** Ármin dr., **t o r n y a i** Schossberger Zsigmond, **S t i l l e r** Mór dr., **S t e r n t h a l** A. Pál, **T o t i s** Adolf, **U l l m a n n** Imre, **W e i l** Simon, **W e i n m a n n** Fülöp dr., **W e i s s** Bertalan és **W o l f n e r** Gyula.

— **201.** A budapesti izr. hitközségi 201 képviselő közt főrendi tag van 2, országgyűlési képviselő 6, főkonsul 1, miniszteri osztálytanácsos 1, kir. táblai bíró 2, közjegyző 2, építő-mérnök 1, orvos és jogtudor 42, igazgató (magánvállalatoknál) 15, hírlapíró 5 és 98 nagykereskedő és nagyiparos (kik között nemességet nyert egyén 18 van).

— **Esketések a budapesti izr. dohány-utcai templomban. Nov. 7-én** d. e. 8¹/₂ órakor: **S c h w e i t z e r** Adolf kállai születésű budapesti szatócs **S c h w a r z** Teréz budapesti hajadonnal; — 9 órakor: **F a r k a s** Dávid gyalui szül. budapesti könyvelő **W o l f** Ilona prossnitzi szül. hajadonnal; — 9¹/₂ órakor: **R é c s e y** Sándor letenyei földbirtokos **W e l t n e r** Róza szegedi szül. budapesti hajadonnal; — d. u. 2¹/₂ órakor: **W e i s z** Siegfried kanizsai szül. bécsi ügynök **S g a l i t z e r** Ilka budapesti hajadonnal. — 3 órakor: **P r i n z** Manó andrásfalvai szül. szabó **P l a t s c h e k** Jeanette znióvárjai hajadonnal; — 3¹/₂ órakor: **S o n n e n s c h e i n** Adolf vecsési szül. ékszerkereskedő **W e i s s** Berta devecseri szül. hajadonnal; — 4 órakor: **B a u e r** Jakab n.-mártoni szül. cipész **S c h l e s i n g e r** Teréz szolnoki szül. hajadonnal; — 4¹/₂ órakor: **D e s s a u e r** József raktárnok Balaton-Főkaján, **L o r e n z** Róza budapesti szül. hajadonnal. — **Nov. 9-én.** 9 órakor: **L a n d a u** Ignác könyvkereskedő Poroszló, **S t e i n** Katalin székesfehérvári hajadonnal. — 3¹/₂ órakor: **K l e i n** Ignác budapesti baromfikereskedő **K l e i n** Pepi miskolezi hajadonnal. — **Eljegyzések.** Dr. **W i e n e r** Márk, mindszei rabbi eljegyezte ftő **K u t n a** Mór szabadkai rabbi kedves

leányát Kutna Karolín k. a.-t. — Löwinger Antal, a szeged-csongrádi takarékpénztár tisztviselője a napokban eljegyezte Blancz Róza kisasszonyt, Blancz Vilmos, az osányi uradalom tisztartójának leányát. — Herskovits Simon erdőszádai haszonbérő eljegyezte Majer Ferenc szatmári fakereskedő leányát, Zsenkét. — Jordán Sándor a pozsonyi rabbi-képezde növendéke f. hó 1-én tartotta eljegyzését Rosenfeld Lina kisasszonnyal, a miskolci főrabbi leányával. — Furedi Simon, a „Duna“ biztosító-társaság szegedi főügynökségének főnöke Frank Ida kisasszonyt, Frank Leo, a budai izr. hitközség titkárának leányát eljegyezte. — Felsenburg Gyula balassa-gyarmati kereskedő jegyet váltott Reiner Paula kisasszonnyal, Reiner Albert leányával Egerben. Braun Gusztáv szatmári kereskedő eljegyezte Brody Etel k. a.-t Budapestről. — Grossmann Arnold kereskedő tegnap eljegyezte Budapesten a Fonciére biztosító intézet vezérfelügyelőjének Polgár Ignácznak leányát, Etelkát.

— **Szegény Kecskemét!** Hiában okoskodik és hiában akar Kecskemét városa műveltebbnek látszani s a korszellem magasabb fokán föltünni mint Nagy-Körös városa! Az a sötétség, amivel az antiszemiták Kecskemét városát beburlották, mint maró áthatlan köd nehezedik a magyar város területére. Sajnáljuk Kecskemét városát, hogy akkor a mikor az egész országban a halottak iránti kegyelet üli szent ünnepét, ők egy vallás felekezeten való izgatásra gyűlnek össze, demagógok, hiszékenységből hasznot, existenciát keresnek maguk számára a sötétség, az antiszemita átkodás révén. Szegény nép! ha tudná, hogy milyen haszon, milyen érdek vezérelte közibük a nagyszáju, kaputos vendégeket, hát bizony husággal fogadták volna őket, s nem hagyták volna megzavazni izgatásaikkal a halottak kegyeletére szánt napot. Kecskemét város lakosságának egy része nem tudja, milyen kelezésbe jutott! s a gyűlölködés fegyverével mit ohajtanak elérni azok az urak! — Oh nem a nép java, nem a nép boldogsága az ő hitük, hanem a nép félrevezetése a sötétség előidézése a gyűlölködés terjesztése, csak azért, hogy ők, a két verekedő fél között a „harmadik“ akarnak lenni, hogy elkaphassák a konczot a verekedők orra elől — s szépen meghuzhassák magukat a parlament padján mint „antiszemita képviselők“. Éz az ő hitük. Csak ezért kell nekik a nép. Az antiszemitizmus az ő „kortesfogásuk“. Szegény Kecskemét!

— **Reményi Ede Japánban.** Jeles hegedűművész-hazánkfia, ki nemrég az amerikaiakat gyöngyörködtette művészetével, mint a „Temps“ egy japáni leveléből értesülünk, jelenleg Jokohamában hangversenyez, nagyrészt európaiakból álló nagy és diszes közönség előtt.

— **Főlébredt a halálból.** A treneséni rabbinus felesége a múlt hó 29-én hirtelen nagyon beteg lett, önkivületi állapotba esett s nemsokára az asszony kiterítve s az orvosok konstatálták a halált. A halottat felöltöztették s virasztó asszonyokat rendeltek melléje; másnap reggelre volt kitűzve a temetés. Éjjel azonban a virasztó asszonyok egyike egyszerre sóhajtásokat hallott, melyet a halott ágyától jöttek s nemsokára látta, a mint a halott a sötétben fölemelkedik fényes fehér leplel az ágyban. Félelem fogta el, kirohant, föllármázta az egész háznépet; nagysokára, hosszas tanakodás után bementek. Akkorára már az elsi-

ratott „halott“ teljesen eszméletnél volt, családja nem csekély öröme. Az élve eltemetéstől, a borzasztó haláltól megmentett nő még igen gyengének érzi magát, de az orvosok remélik, hogy életben marad.

— **Zsidók külföldön.** Hecht S. rabbi Montgomeryben doktor theologiae czimmal tüntette ki az alabamai (Egyesült Államok) egyetem. — A berlini egyetemen a chemia tanárává n vezetett ki Dr. Gábiel. — Ozerovicsot a skuptsina tagjává nevezte ki a szerb király — Traube M. t Boroszlóból a berlini tudós akadémia tagjává választották. — Az angol királyné Simon John sergeant, a parlament tagját, és Magnus Fülöpöt a technikai intézet igazgatóját lovagi rendre emelte. — Dr. Pringsheimot a müncheni egyetem rendkívüli tanárává nevezték ki. — Francziaországban a becsületrend parancsnokává lett Hendlé, a Seine Inferiör megye prefektusa; a rend tisztjei lettek: Sax vasuti igazgató és Naquet fő-államügyész; a rend lovagjai lettek: Sevel, az államvasutal szindikusa, Wormser, a gyalogvadászati kapitánya, Lévy B. D. I oszt. hadsegéd, Cahen, a közlekedésügyi szaklap szerkesztője, Dreyfuss Aimé postaigazgató, Spielmann távirdahivatalnok, Lang utászkapitány, Allendorf G. a szépművészek felügyelője, Bloch J. hírlapíró és Allantini dárius marseilli kereskedő.

— **Amerikából.** A „new-yorki magyar társalgó“ mint lapunkat onnan értesíték a múlt hó 16-án szinelő-adással egybekapcsolt táncvigalmat rendezett. Szinre került Tóth Kálmán „Dobó Katicza“ színműve. Mint a hozzánk beküldött színlap mutatja a darabban több hitsorsosunk vett részt mint közreműködő.

— **Zsidó történelmi kiállítás** rendezésén fáradoznak az Angolországban lakó zsidók. Különösen nagy ügybuzgalmat fejt ki a kiállítás létrehozása körül a londoni zsidóság. A kiállítás a jövő esztendő tavaszán fog megnyitni Londonban s hivatva lesz nagy részét bemutatni annak, amit a századok rombolása a zsidóság múltjából megkimélt. A kiállítás elé az egész világon a legnagyobb érdeklődéssel is várakozással tekintenek.

Zsidók statisztikája. Afganisztánban 40,000-t is meghalad a zsidó lakosság száma. Az egész országban 60 zsidó község van. Rabulban a fővárosban 2000 zsidó él; többnyire kereskedők. — Kokandnak Magalin nevű városában 8—900 zsidó él külön negyedben; van három templomuk s egy jesibájuk mely utóbbi 50 tanuló látogat. A zsidó lakosok kereskedés, selyemgyártás és földművelésből élnek, Kubában Baku kaukazusi tartomány fővárosában 5000 zsidó lakik, kik a szefárdi ritust követik.

— **Jótekonyczélú műkedvelői előadást rendeztek m. hó 24-én** Pucséron az előkelő családok tagjai, az ottani szegény sorsu izr. tanulók fölruházására. A műkedvelői előadásra megjelent a környék intelligenciája is. Az előadás minden várakozáson felül sikerült s a közreműködők azért az élvezetért, amelyet közönségüknek szereztek bő tapsokat arattak és nem csekély kitüntetésben részesültek. Szinre került Sulyovazki Ignácznak „A házasság politikája“ című vigjátéka, melynek minden egyes alakja ügyes és kifogástalan személyesítőre talált. Különösen kitüntek Weisz Hermina k. a. és Baumfeld Zsigmond ur, Rónai Jakobné urnő és Rónai Jakab ur. — Az előadás előtt Weisz Hermin k. a. „Az uti hölgyhöz“ című költeményt közvetlen érzéssel nagyon szépen szavalta. Előadás után

Rónainé urnő Kiss Józsefnek „Simon Judit“ költeményét szavalta el határozosan. Végül Rónai J. ur. „Amire már nem emlékszem“ című szerzeményű humorisztikus elbeszélését olvasta föl, a jelen voltak megkaczagtatására. Az előadást sikerült táncmulatság követte. A mulatságban részt vettek: Bajmokról: Weisz Hermin és Ida, Weisz Paulina kisasszonyok, Fischer Lipótné, ifj. Schäffer Samuel és Schossberger Simonné úrhölgyek; Ó-Moraviczáról: Dembitz Irén k. a. Óblath Náthánné és Dr. Dembitzné urhölgyek; Csonoplyáról: Pollák Aurélia k. a. továbbá Paeseről: Weisz Hermin, Spitzer Giza, Keller Janka, Bruck Helen és Giza k. a., id. Weiss Jakabné, Grünbaum Jakabné, Baumfeld Ignáczné, Krappert Nándorné, Rónai Jakabné, Weiszberger Fülöpné és Pistáné, Mészáros Gizella, ifj. Weisz Jakabné, Fischer Józsefné stb. urhölgyek. A nemes célra 24 frt. 30 kr. jutott.

Az EQUITABLE

életbiztosító-társaság New-Yorkban
alapított 1850-ben.

Biztosítási tőke 1884. decz. 31-én 788,993.334 o. é. frt
társaság vagyona „ „ „ 148,312.910 o. é. frt
nyeremény tartalék „ „ „ 26,733,222 o. é. frt
a 1884-ben kötött új biztosítások
összege 316,436.495 o. é. frt
egész nyeremény a biztosítottak közt osztatik szét.

Minden kötvény három év múlva megtámad
hatlanná válik.

Magyarországra vezérképviselőség
Budapest, VI. Andrassy-ut 12. sz.

KINCSEM-SORSJEGY

á **1** ft **11** sorsjegy **10** ft
csak

Főnyeremény készpénzben

50.000 ft

10.000 frt, 5000 frt 20% lev. || 4788 pénz-
nyeremény

A magyar lovar-egylet
sorsjegy-irodája: Budapest, Váci-utca 6. szám.

PARFUMERIE DE LA „SOCIÉTÉ HYGIENIQUE“ COTTAN & Cie. PARIS 55 RUE DE RIVOLI.

A bőr finoman tartására és az arczfoltok eltüntetésére
ajánljuk

Valódi francia pipere-szappan készítményünket,

mely leghatásosabb szer, a mit eddig csak produkálhattak.

Különösen ajánljuk az uri közönség figyelmébe az
alábbi pipere-szappanokat, melynek mindegyike 10 kü-
lönféle illatban kapható és pedig:

- a „Savon dulcifié”
- a „Savon fleur de pêcher”
- a „Savon pour la toilette extra fin” és
- a „Savon glycérine”.

A készítmények a gyár cégjegyzékével vannak el-
látva. — A gyógyszertárakban kaphatók.

Gyárunk osztr.-magyarországi képviselője: SEILE LAJOS,
Budapest, István-tér 8.

„THE GRESHAM“

életbiztosító társaság Londonban.

Magyarországi fiók:	Ausztriai fiók:
Budapest, Fer. József-tér 5.	Bécs Gizellastrasse 1. sz.
a társaság házában.	a társaság házában.

A társaság vagyona frk. 91.064.543.54
Évi bevétel biztosítások és ka-
matból 1884. június 30-án . . . „ 17,926.068.77
Kifizetések biztosítási és járadéki
szerződések s visszavásárlások stb.
után a társaság fennállása óta
(1848) több mint l. . . . „ 164.776.000—
A legutóbbi tizenkét hónapos üzleti
idő alatt a társaságnál . . . „ 66.393.200.—
értékig nyújtottak be ajánlatokat,
miáltal a társulat fennállása óta
benyújtott ajánlatok összértéke . . „ 1.391.163.329
értékre megy. — Tervezetek és minden közelebbi
felvilágosítások az osztrák-magyar birodalom minden
nagyobb városában az ügynök urak és a magyar és
osztrák fiókok által adatnak.